

Arrest

nr. 263 794 van 17 november 2021
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. ROBERT
Sint-Quentinstraat 3 / 3
1000 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Colombiaanse nationaliteit te zijn, op 12 augustus 2021 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 13 juli 2021 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten - verzoeker om internationale bescherming (bijlage 13^{quines}).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 september 2021, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 september 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. VERHAERT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat K. STOROJENKO, die *loco* advocaat P. ROBERT verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. MISSEGHERS, die *loco* advocaten C. DECORDIER & T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster diende op 21 januari 2020 een verzoek om internationale bescherming in. Op 27 januari 2021 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Het beroep dat tegen deze beslissing werd ingediend, werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) verworpen op 7 juni 2021 met arrest nr. 255 670.

1.2. Op 16 augustus 2021 diende verzoekster een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf,

de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Deze aanvraag werd op 2 september 2021 onontvankelijk verklaard.

1.3. Op 13 juli 2021 werd aan verzoekster een bevel om het grondgebied te verlaten – verzoeker om internationale bescherming afgegeven (bijlage 13*quinqüies*). Dit is de thans bestreden beslissing, gemotiveerd als volgt:

“(…)

In uitvoering van artikel 52/3, §1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan mevrouw,

[…]

het bevel gegeven om het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING :

Op 21/01/2021 werd door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een negatieve beslissing inzake het verzoek om internationale bescherming genomen en op 07/06/2021 werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het beroep tegen deze beslissing verworpen met toepassing van artikel 39/2, § 1,1°, van de wet van 15 december 1980.

(1) Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 2° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen : hij verblijft langer in het Rijk dan de overeenkomstig artikel 6 van deze wet bepaalde termijn of slaagt er niet in het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd, inderdaad, betrokkene kwam het land binnen op 22/11/2019 en verblijft nog steeds op het grondgebied, zodat zijn (haar) regelmatig verblijf van 90 dagen overschreden is.

In uitvoering van artikel 7, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 (dertig) dagen.

(…)”

2. Over de rechtspleging

Aan verzoekster werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van verweerder om de kosten van het geding ten laste van verzoekster te leggen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoekster voert een enig middel aan dat zij uiteenzet als volgt:

“6. Middel

Enig middel, genomen uit de schending van

- de zorgvuldigheidsplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur;*
- artikelen 2 en 3 van de wet van 29.7.1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen;*
- artikelen 7 en 62, §2 van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;*
- artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens.*

Eerste onderdeel

Bij verzoekster werd in juni 2021 een besmetting met HIV vastgesteld. Zij wordt hier momenteel voor behandeld met twee verschillende antivirale behandelingen. Op dit moment wordt nog uitgezocht welke

behandeling de meest efficiënte behandeling is voor verzoekster en gaat zij maandelijks op controle op de dienst infectiologie voor opvolging.

HIV is een ernstige ziekte die zonder behandeling ernstige complicaties en zelfs het overlijden tot gevolg kan hebben.

Colombia, dat momenteel hard getroffen wordt door de coronacrisis (zie derde onderdeel), biedt aan verzoekster geen effectieve toegang tot de zorgen die zij nodig heeft.

De behandeling die zij momenteel neemt, namelijk Biktarvy, is niet beschikbaar in Colombia (stuk 4).

Verzoekster kent, als inwonster van een van de armste wijken van Cali, bijzondere moeilijkheden om effectieve toegang te krijgen tot de zorgen die zij nodig heeft.

Zonder toegang tot de noodzakelijke behandeling, kan de gezondheidssituatie van verzoekster ernstig achteruit gaan, waardoor zij zou kunnen worden blootgesteld aan behandelingen in strijd met artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens.

De uitvoering van de bestreden beslissing vormt aldus een schending van artikel 3 van het EVRM.

Tweede onderdeel

De algemene situatie in de wijk van verzoekster is een van de gevaarlijksten in Colombia. In het jaar 2019 waren er 1123 moorden in Cali. De Comuna 15, waar verzoekster met haar familie woonde, was in 2018 en 2019 de Comuna met het hoogste aantal moorden (respectievelijk 139 en 138). Tijdens het eerste semester van 2021 waren er 35% meer moorden gepleegd in Cali dan het jaar ervoor. Dit semester is een van de gewelddadigste sinds 2016, zo stelt El País in een artikel van 01.07.2021:2

“Cali sloot het eerste semester van het jaar af met een stijging van 35% in moordzaken. Volgens de autoriteiten zijn er tussen 1 januari en 30 juni 640 moorden gepleegd, 165 meer dan in het jaar daarvoor.

Deze cijfers maken de eerste helft van 2021 tot een van de meest gewelddadige sinds 2016, toen in dezelfde periode 698 moorden werden gepleegd in de 22 gemeenten van de stad.

De gemeente Cali met het hoogste aantal moorden tot nu toe is 13, gelegen in het oosten van Cali, waar onder andere wijken als Ulpiano Lloreda, Charco Azul, El Diamante en Calipso liggen. Hier alleen al werden 70 moorden geregistreerd, 23 meer dan in dezelfde periode vorig jaar.”

Vrije vertaling van:

“El primer semestre del año, Cali cerró con un aumento del 35% en materia de homicidios. Según las autoridades, entre el 1 de enero y el 30 de junio se presentaron 640 homicidios, 165 más que en el año anterior.

Estas cifras convierten al primer semestre del 2021 en uno de los más violentos desde el 2016, cuando en el mismo tiempo se presentaron 698 homicidios en las 22 comunas de la ciudad.

La comuna de Cali en la que se han presentado más homicidios hasta la fecha es la 13, ubicada al oriente de Cali, donde están situados barrios como Ulpiano Lloreda, Charco Azul, El Diamante, Calipso, entre otros. Solo aquí, se registraron 70 homicidios, 23 más que en el mismo periodo del año anterior.”

Alhoewel het geweldsniveau niet hoog genoeg is om te besluiten tot een intern gewapend conflict, blijven de cijfers duiden op een extreem gewelddadige situatie. Dit moet gezien worden in combinatie met het profiel van verzoekster. De socio-economische situatie van het gezin en de geografische verblijfplaats van verzoekster in de Comuna 15, stellen haar bloot aan een verhoogd risico om alsnog slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Sinds april 2021 vinden er in Colombia gewelddadige protesten plaats tegen de regering van President Ivan Duque:

"Despite growing national and international condemnation, the militarized response and police repression of mostly peaceful demonstrations continues in different cities across Colombia. Police have used force indiscriminately and disproportionately, and there are alarming reports of sexual violence and disappearances, Amnesty International denounced today. Enforced disappearance and sexual violence perpetrated by authorities are crimes under international law that any state should investigate and prosecute.

[...]

As of 6 May, the NGO Temblores has reported the violent death of 37 people, 1,708 cases of abusive use of force, 26 victims of eye injuries, 234 victims of physical violence and 934 arbitrary detentions against demonstrators. It also denounced that 11 people were victims of sexual violence. For its part, the Ombudsman's Office of Colombia sent out an alert about 87 people reported missing during the demonstrations, although this figure is due to be updated. "

In de bestreden beslissing is geen motivatie terug te vinden omtrent de extreem gewelddadige situatie in Cali, waar verzoekster terug naartoe gestuurd zou worden. Zoals vastgesteld werd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens in M.S.S. v. België en Griekenland (30696/09 van 21.01.2011), moeten de autoriteiten rekening houden met alle algemeen bekende informatie:

"In die omstandigheden is het Hof van oordeel dat de algemene situatie bij de Belgische autoriteiten bekend was en dat er geen reden was om de volledige bewijslast op verzoekster te leggen. Integendeel, zij heeft vastgesteld dat de DVZ, ondanks de weinige door de regering aangevoerde voorbeelden van toepassing van de soevereiniteitsclausule, die overigens geen betrekking hadden op Griekenland, bij de overbrenging van personen naar Griekenland stelselmatig de Dublin-verordening heeft toegepast zonder na te gaan of het passend was daarvan af te wijken.

De Belgische regering stelde dat zij zich hoe dan ook voldoende door de Griekse autoriteiten ervan had vergewist dat verzoekster in Griekenland geen risico zou lopen op een met het Verdrag strijdige behandeling. In dit verband herhaalt het Hof dat het bestaan van nationale wetgeving en de aanvaarding van internationale verdragen die in beginsel de eerbiediging van de grondrechten waarborgen, op zich niet volstaan om een passende bescherming tegen het risico van mishandeling te verzekeren wanneer, zoals in casu, betrouwbare bronnen wijzen op door de autoriteiten toegepaste of gedoogde praktijken die kennelijk in strijd zijn met de beginselen van het Verdrag (zie, mutatis mutandis, Saadi/Italië [GC], nr. 37201/06, § 147, ECHR 2008)."

Vrije vertaling van:

« 352. Dans ces conditions, la Cour considère que la situation générale était connue des autorités belges et estime qu'il n'y a pas lieu de faire peser toute la charge de la preuve sur le requérant. Au contraire, elle juge établi qu'en dépit des quelques exemples d'application de la clause de souveraineté fournis par le Gouvernement, qui, au demeurant, ne concernaient pas la Grèce, l'OE appliquait systématiquement le règlement Dublin pour transférer des personnes vers la Grèce sans s'interroger sur l'opportunité d'y déroger.

353. Le gouvernement belge soutient qu'en tout état de cause il s'était suffisamment assuré auprès des autorités grecques que le requérant ne courrait en Grèce aucun risque de traitement contraire à la Convention. A cet égard, la Cour rappelle que l'existence de textes internes et l'acceptation de traités internationaux garantissant, en principe, le respect des droits fondamentaux ne suffisent pas, à elles seules, à assurer une protection adéquate contre le risque de mauvais traitements lorsque, comme en l'espèce, des sources fiables font état de pratiques des autorités – ou tolérées par celles-ci – manifestement contraires aux principes de la Convention (voir, mutatis mutandis, Saadi c. Italie [GC], n o 37201/06, § 147, CEDH 2008). »

Door hiermee geen rekening te houden en hierover geen enkele motivatie te formuleren schendt de bestreden beslissing artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens, de artikelen 7 en 62 van de wet van 15.12.1980, de zorgvuldigheidsplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29.7.1991.

Derde onderdeel

Colombia telt op dit moment reeds 122.277 doden ten gevolge van het Covid-19 virus. Colombia wordt als een hoog risicoland beschouwd wat betreft de sanitaire situatie. Tot op 06.08.2021 gold er een

inreisverbod voor Colombia gezien het hoog risico op besmetting met het coronavirus. Aldus ook op het moment dat de bestreden beslissing genomen werd.

Een blootstelling aan het coronavirus vormt een verhoogd risico voor verzoeksters gezondheidstoestand. Ze heeft namelijk een onderliggende aandoening, een besmetting met HIV.

Deze algemene situatie verhoogd het risico voor verzoeksters gezondheidstoestand indien de bestreden beslissing uitgevoerd wordt.

De bestreden beslissing schendt hierbij artikel 3 EVRM."

3.2. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 22 maart 2010, nr. 202.182; RvS 21 september 2009, nr. 196.247; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Een zorgvuldige voorbereiding van de beslissing impliceert dat deze beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 maart 2013, nr. 222.953; RvS 29 januari 2013, nr. 222.290; RvS 28 juni 2012, nr. 220.053). De overheid mag slechts na afweging van alle relevante gegevens van de zaak een beslissing nemen (RvS 28 april 2008, nr. 182.450). De bestuursbeslissing dient te steunen op een zorgvuldige feitenvinding en een nauwgezette afweging zodat de beslissing genomen wordt op basis van een afdoende en volledig onderzoek van het concrete geval (RvS 22 maart 2010, nr. 202.182; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954).

De aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel dient *in casu* te worden onderzocht in het licht van het tevens geschonden geachte artikel 3 van het EVRM. Deze bepaling luidt als volgt:

"Niemand mag worden onderworpen aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen".

Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, § 218). Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) is van oordeel dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (EHRM 4 december 2008, *Y./Rusland*, § 75 en de arresten waarnaar wordt verwezen; *adde* EHRM 26 april 2005, *Muslim/Turkije*, § 66). Om te beoordelen of er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij een reëel gevaar loopt op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, houdt de Raad zich aan de door het EHRM gegeven aanwijzingen. Het EHRM stelt in vaste rechtspraak dat het aan de verzoekende partij toekomt om een begin van bewijs te leveren van zwaarwegende gronden die aannemelijk maken dat hij bij verwijdering naar het land van bestemming zal worden blootgesteld aan een reëel risico op onmenselijke behandeling (zie EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, *Auad v. Bulgarije*, par. 99, punt (b) en RvS 20 mei 2005, nr. 144.754). Indien dit begin van bewijs wordt geleverd, dan verschuift de bewijslast en is het aan de verdragsluitende staat om in dat geval iedere twijfel over het bewijs weg te nemen. Om het risico op foltering of onmenselijke behandeling te bepalen, moet de verdragsluitende staat met name de voorzienbare gevolgen van het terugsturen van de vreemdeling naar het land van bestemming onderzoeken, daarbij rekening houdend met de algemene situatie in het land én de persoonlijke omstandigheden van de vreemdeling (EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, *Auad v. Bulgarije*, par. 99, punt (c)).

Het bestaan van een reëel risico op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling moet worden beoordeeld op grond van de omstandigheden waarvan verweerder kennis had of had moeten hebben op het ogenblik van de bestreden beslissing (EHRM 4 december 2008, *Y./Rusland*, § 81; EHRM 20 maart 1991, *Cruz Varas en cons./Zweden*, §§ 75-76; EHRM 30 oktober 1991, *Vilvarajah en*

cons./Verenigd Koninkrijk, § 107). Er rust op verweerder, bij het nemen van een verwijderings- of overdrachtsbeslissing, de plicht om een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te verrichten van gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling (cf. EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, §§ 293 en 388).

Uit het administratief dossier en het verzoekschrift blijkt dat er in juni 2021 bij verzoekster HIV werd vastgesteld. In het kader van deze diagnose neemt verzoekster het antivirale geneesmiddel 'biktarvy' en het antibacteriële geneesmiddel 'bactrim'. Uit het standaard medisch getuigschrift van 14 juli 2021, zoals vervat in het administratief dossier, blijkt dat verzoekster tevens maandelijks wordt opgevolgd door een infectioloog. Verzoekster voert aan dat zij zonder behandeling ernstige complicaties kan oplopen en zelfs kan overlijden. Zij wijst erop dat de nodige behandelingen niet beschikbaar zijn in Colombia. Daarenboven zou Colombia erg hard getroffen zijn door de coronapandemie. Verzoekster betoogt in wezen dat zij, gezien haar onderliggende aandoening, een verhoogd risico loopt op een ernstig verloop van COVID-19.

Noch uit de lezing van de bestreden beslissing, noch uit het administratief dossier blijkt dat verweerder bij het nemen van de bestreden beslissing rekening heeft gehouden met de voormelde pathologie. De Raad acht dat verzoeksters betoog en de stukken die zij neerlegt wel degelijk een indicatie vormen van haar medische problematiek. Minstens maakt verweerder het tegendeel niet aannemelijk; immers tevens in de nota met opmerkingen laat verweerder na om te repliceren op verzoeksters gezondheidstoestand en de gezondheidsrisico's die haar terugreis en verblijf in Colombia met zich kunnen meebrengen. In de nota met opmerkingen ontkent verweerder evenmin dat hij weet had van verzoeksters medische problematiek.

De Raad dient op te merken dat verzoeksters gezondheidstoestand niet ten gronde werd behandeld naar aanleiding van haar aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Verzoeksters aanvraag werd immers op 2 september 2021 onontvankelijk verklaard. Ook in het kader van haar verzoek om internationale bescherming van 21 januari 2020 werd verzoeksters gezondheidstoestand niet besproken aangezien de diagnose van HIV dateert van na deze procedure. De Raad dient te concluderen dat verzoeksters gezondheidstoestand op heden niet ten gronde werd onderzocht door verweerder.

In het kader van de zorgvuldigheidsplicht en artikel 3 van het EVRM komt het verweerder toe om voor het nemen van een beslissing ervoor te zorgen dat de feitelijke aspecten van de zaak zo nauwkeurig mogelijk worden onderzocht. Zoals reeds aangehaald, dient een bestuursbeslissing te steunen op een nauwgezette feitenvinding, wat verweerder *in casu* heeft nagelaten. De Raad dient vast te stellen dat verweerder, in het licht van artikel 3 van het EVRM, onvoldoende heeft onderzocht welke gevolgen de terugkeer naar haar land van herkomst zal hebben op de gezondheid van verzoekster.

Het enig middel is in aangegeven mate gegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van 13 juli 2021 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten - verzoeker om internationale bescherming (bijlage 13*quinquies*) wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien november tweeduizend eenentwintig door:

dhr. C. VERHAERT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. M.-C. VERTOMMEN,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M.-C. VERTOMMEN

C. VERHAERT